

# ГИЙОМ АПОЛИНЕР БЪБРИВИТЕ СПОМЕНИ

Превод от френски: Мария Коева, 1985

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## *На Морис Ренал*

Когато пристигнах в Лондон, наех квартира с осигурена храна в един boarding-house<sup>[1]</sup>, който ми бяха препоръчали. Дадох ми удобна стая и там спях много добре.

На другия ден се събудих от шумен разговор, воден в съседната стая.

Добре разбирах за какво става дума, защото приказваха на американски английски, с мек западняшки изговор. Диалогът се водеше между мъж и жена, които беседваха с жар.

— Оли, защо заминахте, без да ми известите? Защо? Защо?

— Защо ли, Числъм? Защото любовта към вас би впримчила свободата ми, а за мен тя е по-скъпа от любовта.

— Значи, вие ме обичахте, прекрасна Оли, и тази любов е причина да ви загубя?

— Да, Числъм. В края на краищата щях да отстъпя пред настойчивите ви молби и да се омъжа за вас. Но по този начин бих се отказала от изкуството си.

— Непокорна Оли, аз вечно ще ви чакам.

Диалогът продължи в този дух, като независимата Оли отказваше да приеме женитбените предложения на влюбения Числъм.

Познанията ми за англосаксонското благонравие отначало ме накараха да се озадача, че в пансиона се допускат посещения на жени при моя съсед, но после престанах да мисля за това.

Изненадата ми нарасна, когато на другата сутрин се събудих от нов разговор, който този път се водеше на френски, но с особеното произношение на американците от Запада.

Числъм отново говореше с жена.

— Не ме обичате вече, господин Числъм! Все се навъртате около Оли, дресьорката на кучета, която е слаба като вейка. Само преди месец се прехласвахте, когато пеех романси, и то единствено от любов, защото не пея съвсем вярно.

— В края на краищата го забелязах, госпожице Крикет. Освен, това вие не ме обичате. Играете си с мен от кокетство.

— Значи, сте забравили обещанието си за женитба и селската къща край Лоара, където трябваше да прекараме медения си месец?

— Госпожице Крикет, реших, че ако се ожения, ще се оттегля в Мейн — в американския Мейн.

— Е, какво пък, прав сте, господин Числъм, защото нямаше да ви взема за мъж с тази морда, тази морда, тази морда!...

Последваха още реплики и обличайки се, аз си мислех: „Тази францужойка има особено произношение. Сигурно дълго, е живяла в Калифорния... Божичко, каква слабост проявява към думата «морда» и колко непостоянен е Числъм! Изобщо този boarding-house не е много за препоръчване“.

На следващия ден се събудих внезапно, както и предишната сутрин. Този път разговорът се водеше на италиански, и то пак с неблагоприятното произношение на янките от Запада.

— Красива Локатели, отдайте се на моята любов. Нека се оженим! Ще се откажем от странстванията и ще отидем да потулим щастието си в имение с вила, което ще купя в Калифорния, в Сан Диего. Искам да имаме изглед към възхитителния залив и да отглеждаме портокалови дръвчета.

— Невъзможно е, синьор Числъм. Сгодена съм за свой сънародник — офицер в Болоня. Той няма нищо, освен заплатата си на военен и за да се оженим, трябва да събера необходимата зестра, както му е редът.

— Сбогом тогава, синьорина Локатели. Беден шут като мен не се и надява да измести от сърцето ви един блестящ офицер. Сбогом, синьорина. И за да бъдете щастлива колкото се може по-скоро, позволете ми да попълня зестрата, за която споменахте.

Казах си:

„Този чудат Лъвлейс<sup>[2]</sup> не е лош човек, но манията му всеки ден да се жени е твърде неуместна: стряска ме от сън, и то доста преди часа, в който имам навик да ставам.“

Следващата нощ обаче не успях дори да мигна.

Господин Числъм разговаряше с някакъв американец от Нова Англия, който говореше със западен акцент.

— Да, Числъм, вие сте просто несретник и ще умрете сам, без семейство, без любов.

— Прав сте, Числъм, но няма как — трябва да се примиря. През живота си съм забавлявал милиони същества от петте континента, но съпруга не намерих.

— Числъм, вие бяхте всеобщата радост, същинският смях на целия свят. Това е премного за една жена. Предназначеното за множеството лесно може да сплаши сам човек с всеобхватността си.

— И така, Числъм, аз, който се смятах за най-смешния сред хората, се оказах най-печалният от тях!

— Уви, Числъм, и аз мисля като вас! Вашето въображение, което разразяваше небивало дотогава веселие у всички народи, не бе достатъчно, за да ви обикне една обикновена девойка. Тя можеше да се смее с публиката, но ако насаме ѝ заговорехте за любов, вдъхвахте само безкрайна тъга.

— Значи, такъв е животът, Числъм?

— Да, Числъм, такъв е животът!

— И няма вече кой да ме утеши, Числъм, освен аз самият.

— Никой, освен вас самият, Числъм. Този меланхоличен диалог между загадъчните Числъмовци вероятно щеше още дълго да продължи, ако аз раздражено не бях заблъскал по стената, разделяща ме от съседа, като се провикнах:

— Джентълмени, вече се съмва! Време е да се спи.

Двамата Числъмовци тутакси млъкнаха и аз скоро потънах в дълбок сън.

Ала какво бе изумлението ми, когато към осем часа внезапно се пробудих и чух, че съседът ми е подновил женитбените си заделки с независимата Оли — първата, чийто глас бях дочул. Облякох се колкото се може по-бързо и отидох при достопочтената съдържателка на пансиона:

— Невъзможно ми е да спя в стаята, която сте ми дали. От ранни зори съседът ми разговаря с разни посетителки, а нощем беседва с

посетители.

— Леко спите, господине. Ще ви преместим в друга стая, на различен етаж от този, на който сте настанен.

А съседът ви е достоен за уважение човек.

Той е прословутият комик Числъм Бороу. Роден е в Калифорния и се прочул по цялата земя с различни номера, мимики и сценки, които разигравал благодарение на способността си да говори с корема и на уменията си бързо да сменя костюмите. Много е начетен и владее няколко езика.

А после, заедно с богатството, дошла и старостта. Сега Числъм Бороу е стар ерген. Няма ни роднини, ни приятели. Нае тук стая, ето вече три години оттогава, и не приказва с никого, освен със самия себе си. Способността да говори с корема си му осигурява възможност да има компания, когато му се прииска.

Често му се случва да разговаря с някоя от жените, за които е пожелавал да се ожени, а друг път беседва със самия себе си и тогава диалозите му са най-тъжни.

Числъм Бороу е за оплакване, господине, защото сам разбирате, че въпреки разнообразието си тези бърбиви спомени нищо не струват в сравнение с простичката реч на една съпруга, побеляла заедно с бившия и тъй печален комик, която щеше сега да бъде утеха в стария му живот...

Скоро след това напуснах Лондон, без да съм видял Числъм Бороу.

---

[1] Пансион (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Герой от романа „Кларис Харлоу“ от Ричардсън: тип на циничен и безскрупулен прелъстител. — Б.пр. ↑

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.